

Josep Antoni Triviño

ESCRIPTOR

ELS JUTJATS NOUS DE LA BISBAL

El propassat darrer dissabte d'aquest gener aigüat, un plugim relliscava per l'aiguavés d'un aire d'allò més fred a la Bisbal d'Empordà. Una munió de vilatans ens havíem reunit un xic a soplug d'un rafal de l'edifici acabat de bastir a la ratlla de cinc mesos i que, en arribar, tothom mirava el seu embolcall de grisenques pedres tan ben polides.

L'aigua de gener sempre fa bé, així que ho diu el refrany: «Aigua de gener posa l'oli a l'oliver, el gra al graner i el vi al celler»; però aquest dissabte allò que havia de succeir en aquest indret al costat del que anys ha va ser el Teatre Principal, voletejava pels caps de tothom el desig que cap xàfec enaigüés tota aquella gent diversa, amb interessos d'allò més dissemblants. Tots plegats estàvem dessota unes grosses lletres de brillantor aombrat pel boirum, que ens recor-

dava que ens trobàvem davant els jutjats. Un edifici fet cap i de nou, vorer de les romanalles del teatre més antic de la vila. Res feia nosa a qui volia mirar les seves restes. Parets i façanes arcaïques amb finestral oberts de bat a bat per empassar-se totes les tramuntanes de l'Empordà. Pedres velles que han sabut suportar el pas ineludible del temps. Pedres velles ara envoltades per una tanca, com si fos un monument. Essent així que es demostra la bona decisió d'un consistori municipal que ha entès el respecte de tot un poble per la seva pròpia història. Les coratjoses restes d'un passat a dies reposat, a dies avalotat. Tanmateix com a hors d'ara que ens adonem de burxada que la vida apressada per les riqueses obtingudes a betzef, i l'economia d'un país que es belluga amb les rodes engraixades per la cobdícia d'alguns, no pot progressar durant gaire temps. El vell esquelet d'un teatre, encara dempeus, prop d'un edifici endreçat per tal d'impartir dins seu quelcom eteri i a l'encop necessari: la justícia.

Les autoritats arribaren al pic de l'atenció dels presents, vestits i vestides de bona planta, havent esguard que l'ocasió ho mereixia. Cada quan de celis assistim a moments amb certa pinzellada de significació; hom diria que érem testimonis del conubi de l'antigor i la modernitat. Tothom vivint el moment i a camp ras s'estaven una

«Són gent que fabriquen paper, el paper de les seves pròpies pancartes, on han vessat un crit d'auxili i, anant a l'encalç de la seva salvació, un retret»

gernació de persones vingudes d'un poble veí: Flaçà. Són gent treballadora, pares i mares de família darrere una pancarta. Són gent apilonada espatlla tocant espatlla, amb un gest quiet als seus rostres a causa del neguit dels seus cors esfereïts. Són gent humil que els envolta la por de perdre el pa dels seus fills. Són gent que fabriquen paper, el paper de les seves pròpies pancartes aquesta vegada, on han vessat un crit d'auxili i, anant a l'encalç de la seva salvació, un retret. Amb tot i això una dona s'atura davant d'ells. Sap que l'apressat protocol l'empeny d'allò més, però ella s'estima més aturar-se davant aquesta gernació expectant i inquieta. En veritat que és valenta aquesta dona que s'acosta a la gent quan no aplaudeix, ans al contrari, protesta. És una dona valenta la **Montserrat Tura**, que sap deixar a terra el seu lluent maletí de Consellera de Justícia i, a més de saber enraonar sap escoltar, essent així que va aconseguir obrir l'esquifit llum de l'esperança, aquest sentiment immens de l'ànima que de vegades retorna la vida que es va perdre de cop sobte la nit més fosca de l'hivern més fosc.

Mentrestant els altres gaudirem ben jolius d'una instructiva estada als nostres jutjats nous de la Bisbal.

L'escriptor alemany **Berthold Auerbach** va escriure a les darreries del segle XIX: «Qui no està content amb allò que posseeix tampoc estaria satisfet amb allò que desitja tenir». Essent així que tot pensant en el gaudiment, entre altres coses, dels equipaments públics de què gaudim, hem d'esperar que tant de bo s'arregli tot... tant de bo!